

Sygn. akt: I C 1591/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: apl. adw. Michał Kempa

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. B.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 9.389,20 zł /dziewięć tysięcy trzystu osiemdziesięciu dziewięciu złotych dwudziestu groszy/ wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 670,06 zł /sześćset siedemdziesięciu złotych sześciu groszy/ tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 47,41 zł /czterdzieści siedmiu złotych czterdzieści jeden groszy/ tytułem części wydatków związanej z powołaniem biegłego w sprawie;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 128,19 zł /stu dwudziestu ośmiu złotych dziewiętnastu groszy/ tytułem pozostałej części wydatków związanej z powołaniem biegłego w sprawie.

Sygn. akt: I C 1591/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 marca 2012 roku powód P. B. wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 12.871,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. J. był właścicielem samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który był przez niego wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu transportu drogowego taksówką (bezsporne).

W dniu 29 września 2010 roku pojazd R. J. został uszkodzony wskutek kolizji drogowej. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. (bezsporne).

W dniu 29 września 2010 roku R. J. zgłosił szkodę w (...) S.A. w W. (bezsporne).

Na czas dokonania naprawy pojazdu uszkodzonego R. J., w dniu 05 listopada 2010 roku zawarł z P. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) umowę dzierżawy pojazdu zastępczego marki (...) klasa A o numerze rejestracyjnym (...)

(umowa – k. 22-23). W tym samym dniu R. J. upoważnił P. B. do odbioru odszkodowania i składania wobec ubezpieczyciela oświadczeń woli w jego imieniu oraz udzielił mu pełnomocnictwa do prowadzenia wszelkich działań w sprawie dotyczącej odszkodowania za dzierżawę pojazdu zastępczego. Nadto upoważnił go do wystawiania faktur VAT bez podpisu (upoważnienie – k. 3).

Naprawa samochodu należącego do R. J., tym samym dzierżawa pojazdu zastępczego, trwała od dnia 05 listopada 2010 roku do dnia 13 grudnia 2010 roku, tj. 38 dni (faktura – k. 5).

Dobowa stawka za najem pojazdu zastępczego w klasie podobnej do klasy samochodu R. J. na terenie W., w listopadzie 2010 roku, wynosiła 180,00 złotych netto (bez podatku od towarów i usług) (opinia biegłego – k. 208-209).

Z uwagi na wykorzystywanie samochodu, który uległ uszkodzeniu, do działalności gospodarczej prowadzonej przez R. J., polegającej na wykonywaniu transportu taksówką, pojazd będący przedmiotem dzierżawy został przystosowany do potrzeb działalności prowadzonej przez R. J.. Przystosowanie samochodu zastępczego obejmowało: demontaż osprzętu radio taxi oraz oklein z pojazdu (...) nr rej. (...), a następnie montaż osprzętu radio taxi i przystosowanie kasy fiskalnej do taksometru w samochodzie (...) nr rej. (...). Po naprawie uszkodzonego pojazdu dokonano takich samych czynności, tj. rozbrojono z opisanego osprzętu samochód zastępczy i uzbrojono naprawiony samochód R. J.. W związku z wykonanymi usługami (...) w dniu 05 listopada 2010 roku oraz w dniu 14 grudnia 2010 roku wystawił dwie faktury VAT na łączną kwotę 976,00 złotych brutto (faktury – k. 4, k. 6).

W dniu 14 grudnia 2010 roku P. B. wystawił również fakturę VAT na kwotę 11.895,00 złotych brutto, stanowiącą opłatę za czas dzierżawy pojazdu zastępczego (faktura – k. 5).

Pismem z dnia 14 grudnia 2010 roku oraz pismem z dnia 27 września 2011 roku P. B. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 12.871,00 złotych wynikającej z wyżej opisanych faktur VAT oraz przekazania jej na rachunek bankowy wskazany w treści faktur (pismo – k. 8, k.9-10).

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. nie wypłaciła na rzecz P. B. żądanej kwoty (bezsporne).

R. J. zmarł w trakcie postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez (...) S.A. w W. (bezsporne).

W dniu 06 sierpnia 2012 roku M. J. będąca spadkobierczynią R. J., zawarła z P. B. umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią § 2 wskazanej umowy M. J. (zbywca wierzytelności) oświadczyła, że jest spadkobiercą zmarłego R. J. na podstawie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. w dniu 18 stycznia 2012 roku (sygn. akt I Ns 1267/11). Zgodnie z treścią przepisu § 1 umowy przelewu wierzytelności zbywca przeniósł na nabywcę wierzytelność z tytułu szkody komunikacyjnej wyrządzonej spadkodawcy

zbywcy wskutek kolizji drogowej z dnia 29 września 2010 roku, której sprawca był ubezpieczony w (...) S.A. w W. (umowa – k. 1).

Większość współspadkobierców udzieliła zgody M. J. na dysponowanie udziałem w spadku po T. J. i zawarła z P. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przeciwko (...) S.A. /k. 184-189/.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty, których autentyczność, w świetle rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Ponadto, ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł również na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych W. K. (k.208-209).

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego. W ocenie Sądu opinia ta zasługiwała na uwzględnienie, została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, udzielała wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania. Nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. Sąd zważył, że opinia biegłego była wprawdzie kwestionowana przez stronę powodową, jednakże biegły ją sporządzający dokonał pisemnego uzupełnienia opinii, w którym w sposób logiczny, spójny i poparty racjonalnymi argumentami odniósł się do zarzutów podniesionych przez pozwanego, wskazując na ich bezzasadność.

Sąd zważył co następuje.

Stosownie do treści przepisu art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest nadto w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia

OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że R. J. poniósł szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej z dnia 29 września 2010 roku uległ uszkodzeniu należący do niego pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykorzystywany do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, stąd w czasie jego naprawy poszkodowany nie mógł z niego korzystać. Nie ulegało również wątpliwości, że pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., jako ubezpieczyciel sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Odpowiedzialność ta nie była zresztą przez pozwanego kwestionowana co do samej zasady, lecz jedynie co do wysokości; pozwany w toku postępowania podnosił bowiem, że brak podstaw do wypłaty na rzecz poszkodowanego odszkodowania w zakresie poniesionych przez niego kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, gdyż umowa najmu została przez niego zawarta już po doręczeniu mu decyzji ubezpieczyciela o stwierdzeniu szkody całkowitej w pojeździe, co czyniło najem pojazdu bezzasadnym, wskazując tym samym na brak związku przyczynowego między szkodą a wynajęciem pojazdu zastępczego. Ponadto, pozwany kwestionował również wysokość stawek za wynajem, twierdząc, że są one zawyżone, a nadto kwestionował zasadność kosztów przystosowania wynajętego pojazdu do potrzeb działalności gospodarczej prowadzonej przez poszkodowanego. Strona pozwana podniosła także zarzut braku

legitymacji czynnej powoda i niewykazanie przez stronę powodową uprawnienia zbywcy wierzycelności będącego spadkobiercą poszkodowanego R. J. do przeniesienia wierzycelności na rzecz powoda.

Wskazać należało, że pojęcie szkody obejmuje ujemne dolegliwości powstałe w wyniku czyjś bezprawnego działania i przy szkodzie o charakterze materialnym dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Stosownie do dyspozycji przepisu art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak natomiast stanowi przepis art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego – bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie zatem wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego. W tak ujmowanym zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej mieszczą się również koszty najmu pojazdu zastępczego będące wynikiem braku możliwości korzystania przez poszkodowanego ze swego samochodu, który uległ uszkodzeniu.

O prawie do dochodzenia kosztów najmu auta zastępczego w ramach odszkodowania wypowiadał się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia 05 listopada 2004 roku, II CK 494/03, potwierdził, że koszty wynajęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, natomiast w orzeczeniu z dnia 08 września 2004 roku,

IV CK 672/03, wskazał, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. W uzasadnieniu wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu

OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te zaś nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, a normalnym następstwem w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W świetle powyższych rozważań nie ulegało wątpliwości Sądu, że w wyniku wypadku z dnia 29 września 2010 roku w majątku poszkodowanego powstała szkoda, zaś między szkodą a wynajęciem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego istniał adekwatny związek przyczynowy.

Kwestionując powództwo co do wysokości, pozwany wskazywał, że powód bezzasadnie domagał się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres do dnia otrzymania odszkodowania z tytułu szkody całkowitej. Zdaniem strony pozwanej poszkodowanemu w ogóle nie przysługiwało prawo wynajmu samochodu zastępczego, ponieważ informację o stwierdzeniu szkody całkowitej od ubezpieczyciela otrzymał on jeszcze przed zawarciem umowy najmu i już wówczas poszkodowany powinien był podjąć działania mające na celu nabycie nowego pojazdu, nie zaś generować koszty i prowadzić do zwiększenia szkody poprzez wynajęcie pojazdu zastępczego.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, w przypadku stwierdzenia szkody całkowitej, winien obejmować nie tylko okres do dnia wydania decyzji w tym przedmiocie

przez ubezpieczyciela, lecz okres do dnia spełnienia świadczenia odszkodowawczego, z uwzględnieniem czasu na zagospodarowanie pozostałości uszkodzonego pojazdu oraz na ewentualny zakup nowego samochodu. Za błędne zatem należało uznać przekonanie pozwanego odnośnie do ustania obowiązku naprawienia szkody po jego stronie, w dniu przekazania poszkodowanemu informacji o zakwalifikowaniu szkody w jego pojeździe jako całkowitej. Podkreślić należało, że w przedmiotowej sprawie już po wypłacie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej, zakład ubezpieczeń dokonał zmiany kwalifikacji szkody wyrządzonej w pojeździe R. J. z całkowitej na częściową, uznając jednocześnie za zasadną naprawę wskazanego samochodu, co w pełni uzasadniało najem pojazdu zastępczego w dalszym ciągu już po wypłacie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej na rzecz poszkodowanego, aż do zakończenia naprawy.

Samochód poszkodowanego uległ uszkodzeniu w dniu 29 września 2010 roku, zaś w dniu 05 listopada 2010 roku został przez niego wynajęty pojazd zastępczy. Stan ten trwał, aż do zakończenia naprawy pojazdu, tj. do dnia 13 grudnia 2010 roku. We wskazanym okresie R. J. faktycznie nie miał zatem możliwości korzystania ze swojego pojazdu, a tym samym wykonywania swojej pracy zarobkowej. Należało przy tym zważyć, że poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania w rejonie zamieszkania warsztatu wykonującego usługi w jak najkrótszym terminie. O czasie naprawy decyduje bowiem realny czas naprawy pojazdu w danym warsztacie wybranym przez klienta, na który wpływa m. in. rozkład czasu pracy w danym warsztacie, dni ustawowo wolne od pracy, ilość zatrudnionych pracowników, przygotowanie stanowiska pracy, naprawa innych samochodów, zgromadzenie i dobór części. Poszkodowany nie musiał zaś udowadniać innych okoliczności ponad fakt niemożności korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem przez okres naprawy z winy osoby, za którą pozwany ponosił odpowiedzialność jako ubezpieczyciel. We wskazanym okresie poszkodowany faktycznie nie miał możliwości używania własnego samochodu i wiązało się to z koniecznością najmu samochodu zastępczego. Koszty z tym związane podlegały zaś wyrównaniu przez pozwanego w całości.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił uznania roszczenia powoda w przedmiocie zwrotu kosztów montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego. W powyższej kwestii Sąd podzielił w pełni stanowisko wyrażone przez Rzecznika Ubezpieczonych w oświadczeniu zawierającym istotny dla sprawy pogląd (oświadczenie – k. 156-164). Rzecznik Ubezpieczonych podkreślił bowiem, że uszkodzony pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej i wyposażony był w osprzęt taksówkarski, który musiał być zdemontowany, a następnie zamontowany w samochodzie zastępczym. Sąd zważył, że w przeciwnym razie poszkodowany nie mógłby użytkować pojazdu zastępczego z takim samym przeznaczeniem, jak pojazdu uszkodzonego, co nie prowadziłoby do zrekompensowania szkody, a przeciwnie – spowodowałoby jej zwiększenie. Jak wskazywał w swoim oświadczeniu Rzecznik Ubezpieczonych, zakład ubezpieczeń jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki związane ze szkodą, a zatem koniecznym jest istnienie normalnego związku przyczynowego między zdarzeniem powodującym szkodę a poniesionymi wydatkami. Jak już bowiem wskazywał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2006 roku, III CSK 135/05, stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. adekwatne są „normalne” następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynikła szkoda, są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności z reguły je wywołuje. Natomiast anormalne jest następstwo, gdy doszło do niego z powodu zdarzenia niezwykłego, nienormalnego, tzn. niemieszczącego się w granicach doświadczenia życiowego, na skutek nadzwyczajnego zbiegu okoliczności, którego przeciętnie nie bierze się w rachubę. Nie wyłącza normalności w rozumieniu tego przepisu okoliczność, że mimo identycznych warunków zdarzenia określone następstwo nie zawsze występuje ani też jego statystyczna rzadkość. Sformułowanie „normalne następstwo” nie musi oznaczać skutku koniecznego. W granicach normalnego, zwykłego przebiegu zdarzeń, odpowiedzialność za szkodę może powodować nie tylko przyczyna bezpośrednio ją wywołująca, lecz także dalsza, pośrednia, chyba że jej następstwa pozostają w tak luźnym związku przyczynowym, że ich uwzględnienie wykraczałoby poza normalną prawidłowość zjawisk, ocenianą według wskazanych uprzednio kryteriów doświadczenia życiowego i aktualnego stanu wiedzy.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza z uwagi na fakt prowadzenia przez poszkodowanego działalności gospodarczej w postaci transportu taksówką, w ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, że koszty montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 29 września 2010 roku.

W odniesieniu do zarzutu pozwanego dotyczącego wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego, z którego korzystał poszkodowany, wskazać należało, że zarzut ten okazał się częściowo uzasadniony. W przypadku samochodu zastępczego poszkodowany nie miał obowiązku wyboru oferty najtańszej, jednakże z drugiej strony powinien on wynajmując taki pojazd, którego koszt nie odbiegał od cen występujących na lokalnym rynku. W niniejszej sprawie strona powodowa wskazała, że koszt 38-dniowego wynajmu pojazdu wyniósł łącznie 9.750,00 złotych, czyli stawka dzienna wyniosła 250,00 złotych. Jak natomiast wynikało z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej średnia dzienna stawka najmu pojazdu o klasie podobnej do samochodu (...) na terenie W. w listopadzie 2010 roku, wynosiła 180,00 złotych. Zdaniem Sądu, uznać w tym zakresie należało, że poszkodowany, dokonując wyboru kontrahenta zajmującego się wynajmem pojazdów zastępczych, zachował się niełojalnie wobec ubezpieczyciela, powiększając tym samym szkodę. Jak wynikało bowiem z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej koszt wynajęcia samochodu zastępczego w firmie prowadzonej przez powoda był znacznie odbiegający od obowiązujących stawek rynkowych w okresie objętym żądaniem pozwu. Uznać zatem należało, że stawka 250,00 złotych, którą zastosował powód, wynajmując pojazd zastępczy poszkodowanemu R. J., nie mieściła się w granicach stawek z tytułu najmu podobnych pojazdów na rynku lokalnym i była zawyżona.

Wskazać nadto należało, że roszczenie poszkodowanego dotyczące pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego, jako prawo majątkowe, mogło zostać w drodze przelewu wierzytelności przeniesione na powoda P. B.. Zgodnie bowiem z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Spadkobierczyni poszkodowanego, na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 06 sierpnia 2012 roku, przeniosła wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego na P. B.. Powód miał więc legitymację do dochodzenia od pozwanego roszczeń w niniejszym postępowaniu. Większość współspadkobierców udzieliła nadto zgody M. J. na dysponowanie udziałem w spadku po T. J. i zawarła z powodem P. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przeciwko (...) S.A. /k. 184-189/.

Pozwany podnosił co prawda w toku niniejszego postępowania zarzut braku legitymacji czynnej powoda, twierdząc, że ten nie wykazał, by zbywca wierzytelności, którym była spadkobierczyni poszkodowanego R. J., posiadała uprawnienie do przeniesienia wierzytelności przysługującej poszkodowanemu od (...) S.A. w W.. Wskazany zarzut nie mógł jednak zostać uwzględniony, gdyż w toku postępowania do akt sprawy zostały dołączone dokumenty potwierdzające fakt nabycia przez M. J. spadku po R. J., w tym w szczególności postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. z dnia 18 stycznia 2012 roku wydane w sprawie sygn. akt: I Ns 1267/11, dotyczące stwierdzenia nabycia spadku po R. J..

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany ponosił odpowiedzialność za skutki wypadku, zarówno w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i kosztów montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego w przedmiotowych pojazdach, jednakże w zmniejszonym zakresie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych oparto na treści przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

W niniejszej sprawie Sąd częściowo uwzględnił powództwo wytoczone przez P. B., stąd koszty zostały wzajemnie rozdzielone na strony w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 73%, ponosząc koszty procesu w kwocie 161,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, stąd należał mu się zwrot kwoty 117,53 złotych. Pozwany natomiast wygrał proces w 27% i poniósł koszty procesu w kwocie 2.917,00 złotych (kwota 2.400,00 złotych tytułem wynagrodzenia radcy prawnego oraz kwota 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 500,00 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego), a zatem powód winien mu zwrócić kwotę 787,59 złotych. Sąd zasądził zatem od powoda na rzecz pozwanego różnicę ww. kwot w wysokości 670,59 złotych (punkt III wyroku).

W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w łącznej wysokości 175,60 złotych (wynagrodzenie biegłego). Zgodnie z treścią przepisu art. 83 ust. 2 u.k.s.c. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Sąd obciążył tymi kosztami powoda oraz pozwanego stosownie do wyniku procesu (punkt IV i V wyroku).

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi oraz pełnomocnikowi pozwanego.

31.03.2014 r.